

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K.
na pol leta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Glasilo veseljakov

Poročnina
naj se pošilja
upravnístvu.
Rokopisi pa
urednístvu
'Teža'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

«Nek gospod bi rad
z vami govoril.»

«Ali je videti dostojen človek?»

«Ne vem — vam je zelo podoben!»

Predrznež.

«Oh, Zorko, ako te bodo videli ljudje odhajati od mene, bom silno kompromitirana!»

«Jaz tudi mislim; zato pa dovoli, da ostanem pri tebi.»

Povod.

— «Čemu si mi pa odpovedala službo, Marijana?»

— «Zaradi tega, gospod, ker ravnate tako osorno z menoj, kakor da bi bila vaša žena.»

V šoli.

«Kako imenujemo kraj, kjer se nahajajo vojaki?»

«Kuhinja.»

„DANES NE!“

Vdova dvornega svetnika I. je imela dve prav ljubki hčerki. Starejša, Dorica, je bila vitkostasa dvajsetletna blondinka, mlajša, Klarica, pa je bila sedemnajstletna brinetna koketka.

Z obema hčerkama se je vdovljena dvorna svetnica udeležila nekoč dobrodelnega koncerta ter se po koncertu podala z nekaterimi najbližjimi prijatelji v najodličnejšo restavracijo na večerjo. Poročnik baron Navihovič je bil najzvestejši spremljevalec I-ove družine, kajti oči živahne Klarice so ga docela očarale.

Elegantni restavracijski salon se je polagoma praznil in velika stenska ura je kazala deset; tedaj je gospa svetnica opozorila hčerki, da bo treba domov. Naglo se je dvignila s svojega sedeža — toda pridružen vsklik — in svetnica se je zgrudila nazaj na stol. Izpahnila si je nogo.

Obe hčerki in poročnik Navihovič so prestrašeni priskočili k zdihujoči dami, takoj nato pa je hitel poročnik po zdravnika.

Dospeli zdravnik je izjavil, da je nezgoda sicer neznatna, vendar ker so bolečine hude, treba je dami takoj miru.

Ukazati je bilo to seveda lažje, nego ukaz izvršiti. Svetnica je prebivala s svojima hčerkama v kake pol ure od mesta oddaljeni vili. Čakal jih je sicer voz, toda zdravnik je izjavil, da bi utegnila polurna vožnja biti usodna in da je neobhodno potrebno, da prenoči gospa v mestu.

Vprašalo se je toraj telefonično v obeh hotelih za prenočišče, toda brezuspešno, kajti sobe ni bilo niti ene neoddane. Tedaj pa je poročnik Navihovič ponudil ponesrečeni svetnici ter nje hčerkama svoje stanovanje, katero je delil s svojo materjo, ki je pa baš tedaj prezimovala na Jugu.

Po kratkom pomisleku je svetnica vsprejela gostoljubno ponudbo.

Z izredno previdnostjo so na improvizirani nosilnici prenesli bolnico v poročnikovo stanovanje, ki je bilo komaj dvajset korakov oddaljeno.

Poročnik je pustil prirediti svetnici prazno stoječo materino spalnico, hčerkama sta bila na razpolago dva v salonu stoječa divana, poleg salona pa je bila spalnica galantnega častnika.

Ker ni imel poročnik nobene postrežnice, pomagala je mamici Dorica pri razpravljanju, med tem, ko se je poročnik pogovarjal v salonu s Klarico o nezdigi.

Ko je bila svetnica v postelji, odsločila je hčerko ter povabila gostoljubnega častnika k sebi, da se mu zahvali za gostoljubnost: „Gospod poročnik“, dostavila je konečno, „znano mi je, da niste posebno skromen mladenič, nasprotno, kakor se govori, ste pravi Don Juan in velik častilec in zapeljivec ženskega spola. Zdravnik mi je dal sredstvo za spanje, da se mi tako pomiré razburjeni živci in zmanjšajo bolečine. Verujte mi pa, gospod poročnik, da ne bom mogla zatisniti očesa prej, dokler mi ne obljubite in se s častno besedo ne zavežete, da boste vsaj za danes opustili Vaša stremljenja in navade in da ste moji hčerki varni pred Vami. Dorica bo spala v moji sobi na divanu, da jo bom imela ponoči pri rokah, ako bi jo kaj potrebovala: Klarica pa naj prenočuje v salonu poleg Vaše spalnice. Obljubiti mi morate toraj, da se takoj odpravite v svojo spalnico ter ne izpregovorite danes niti besedice več z mojima hčerkama.“

Poročnik se je priklonil skrbni materi ter ji poljubil roko: „Voščil bom toraj gospodičnima takoj „lahko noč“ ter se podal prostovoljno v svoj brlog.“

„Opustili boste toraj za danes izjemoma Vaše donjuanstvo in se ne boste skušali bližati moji Klarici? Vaša častna beseda!“

„Moja beseda, milostna, danes ne, toda kasneje...“

„Ako se kasneje oglasite pri njej, ne bom imela nič proti temu, ker Vas poznam, da ste sicer poštenjak in kavalir in kolikor vem, Vam tudi Klarica ni nenaklonjena.“

Poročnik se je poslovil pri damah; voščil v salonu tudi hčerkama „lahko noč“ in odšel v svojo spalnico. Klarica je slišala pri vratih vsako besedo; legla je toraj v salonu na divan. Dorica pa je odšla v materino spalnico.

* * *

Poročnik Navihovič je pri ključavnici opazoval iz svoje spalnice početje ljubke Klarice, ki je odloživša obleko, legla na divan. Ob polu dvanajstih je utihnilo vse, le mladi poročnik ni našel miru. Imeniten doživljaj bi bil nocoj, ko bi ga ne vezala grozna častna beseda.

* * *

Pol ure kasneje odprl je poročnik Navihovič vrata svoje spalnice ter zašepetal v salon: „Klarica!“ Klarica se je dvignila na svojem ležišču in vprašala s pritajenim glasom: „Gospod poročnik, česa želite?“

Poročnik se je pritihoval do divana, na katerem je počivala dražestna Klarica: odpustite, ne, odpusti mi; tvoja bližina mi ni dala miru. Samo en poljubček, Klarica...”

Ne vem sicer, ali se je Klarici poročnik smilil, ker zaradi nje ni mogel spati; ali se je bala, da bi s kakim neprevidnim gibljajem ne vzbudila speče mamice, skratka: poljubila sta se in celo večkrat.

Naenkrat dvignila se je Klarica ter zašepetala:

„Gospod poročnik, to ni bilo dobro...”

„Nasprotno, Klarica, bilo je celo prav dobro...”

„Toda prelomili ste mamici dano svojo besedo, da se mi danes ne bodete približali. Čula sem pri vratih Vaše besede...”

S krepkim poljubom zaprl ji je tožeče ustnice! Pri luninem svitu pokazal ji je svojo uro, ki je kazala tričetrt na eno. „Čas, ki me je vezal s častno besedo, da se ti ne bom približal, je minul, toraj...”

„Prav imaš!” odgovorila mu je Klarica, „opravičeno je tvoje početje!” In poljub za poljubom se je vrstil do ranega jutra; ko pa je mamica zjutraj okrepčana zapustila posteljo, stopila sta Klarica in poročnik pred njo ter jo prosila — blagoslova.

Nada.

(Zvonimir Maslé.)

Z rožami bo prišla spet
ona, mila kakor cvet,
in zavela bo v srcé
spet pomladne mi željé.

Da bi večno cvelo vse,
v radosti vrtelo se,
in da jaz bi poleg nje
srečen vzhičal jej srce!

KRATKA PRIPOVEDKA.

Nekoč sem potoval v gore. V mali vasi pod gorami sem se namenil v dobro obiskani krčmi prenočiti. Ko vprašam krčmarja zaradi prenočišča izjavi mi na mojo žalost, da so že vse sobe oddane. „Stojte!“ vsliknil je nenadoma, „mala podstrešna sobica bo, mislim, še prazna.“

Ker v sili je hudič celo muhe, zadovoljil sem se tudi jaz s podstrešno sobico ter šel za krčmarjem po stopnicah.

Komaj sem dobro legel ter iztegnil svoje utrujene kosti po trdem slamnjaku, prisopihala je v sobo mlada dama s potnim kovčgom v roki v sobico! „Oho, v tej sobi pa že nekdo prenočuje, dasi sem jo jaz zase naročila,“ vsliknila je presenečena ter hotela oditi.

„Oprostite, milostna! To sobico mi je sam krčmar ravnokar prepustil,“ izgovarjal sem se jaz, „toda ako ste jo vi že prej naročili, umaknem se vam rad.“

„Ne to ne gre! Pravico imate tu ostati, ker vam je sam krčmar sobo prepustil. Toda čemu bi se tu prerekala, poklicala bom krčmarja, da zadevo pojasni.“

„Ni treba, milostna; odrekam se prostovoljno svoji pravici.“

„Če je tako, pa ostaniva oba tu, kajti pravico imava oba do te sobe in pravica se mora spoštovati.“

Tej razsodbi seveda nisem ugovarjal, kajti tudi jaz spoštujem pravico nad vse in ni mi bilo še nikdar žal za to, najmanj pa tedaj.

Moje brême.

V prahu sem pred tabo klečal,
prosil, da mi daš rokó,
vse na svetu ti obečal —
spolnila si mi željó.

Zdaj mi duša ni vesela,
ko spominjam se na té
saj pokleka i kamela
ko ji tovor naložé...

I. pl. Ščipar.

Današnja mladina.

„Ti, naša guvernantka je prejela danes zopet ljubavno pismo.“

„Saj je še mlada, pustiva ji to veselje!“

Najvišja nevolja.

On: „Ivana imam na sumu, da te v moji odsotnosti obiskuje. Jaz bom —“

Ona: „Pusti vendar siromaka v miru!“

On: „Kaj? Siromak je tudi še — no, le čakaj, jaz mu bom že pokazal!“

Med zakonskima.

Gospa: „To je neznošno! Ves dan tičiš pri svojih knjigah, zame se pa še ne zmeniš. Oh, ko bi bila jaz knjiga, potem bi se pečal vsaj tudi z menoj!“

Gospod: „To bi bilo dobro; toda ako bi bila ti že knjiga, morala bi biti koledar, da bi te lahko vsako leto zamenjal.“

Razložek.

„Kaj, ti se drzneš mojo služkinjo ščipati v lice?“

„Zakaj bi je ne, saj je menda „deklica za vse.“

„To je že res, toda ne „za vsakega!“

Potem.

„Mama, oficijal A. me hoče vzeti v zakon, a jaz ne vem, ali ga ljubim, ali ne.“

„Kar vzemi ga, natančno se to ve itak šele — potem.“

Materin pouk.

Mati: „Pred vsem moraš storiti vse, kar mož od tebe zahteva, hčerka.“

Hčerka: „Ako bo pa mož tako neumen, da ne bo ničesar zahteval od mene?“

Trgovsko.

Trgovec: „Gospodična, jaz vas neizrekljivo ljubim!“

Trgovčeva hči: „Me veseli; toda napravite to kupčijo kar z mojo mamo.“

Porabljiv človek.

»Tu se mi oferira knjigovodja, zelo porabljiv človek. Kakor sem pa poizvedel, zapustiti je moral svojo prejšnjo službo samo zaradi tega, ker je začel s svojo šefinjo ljubkovati.«

»Toraj vendar enkrat — porabljiv človek.«

V šoli.

Učitelj: „Kako pa to, da te včeraj ni bilo v šolo?“

Učenec: „Dobil sem majhnega bratca.“

Učitelj: „Naj bo za to pot; toda pazi, da se to prevečkrat na zgodi!“

Današnji posli.

Gospa: „Všeč ste mi in vsprejem vas za hišinjo. Plačala vas bom dostojno in ravnala z vami, kot s svojo rodmino.“

Hišinja: „Tako! Potem se moram pa še le prepričati, kako ravnate s svojo rodmino.“

Nehvaležnost.

„Ti torej ne služiš več pri sodnem svetniku za odgojiteljico?“

Ne; gospa me je za to odslovila, ker se je hčerka preveč od mene — naučila.“

TELEFON ŠTEV. 683.

Na telefonski centrali je pozvonilo. To se zgodi neštivilnokrat na dan. Na telefonski centrali zvoní neprenehoma in uboge deklice sede tam z naglavnikom ter kličejo venomer „halo“ in tako jim poteka življenje z zvezavanjem in razvezavanjem drugih ljudi.

Minka Pogačarjeva je nastopila baš popoldansko službo. Odložila je knjigo, s katero si je preganjala čas ter se podala na delo. Solnce je krasno sijalo skozi velika okna na mlade sužinje.

Minka si je jedva nastavila slušalo, ko je pozvonilo in hreščeč bas se je oglasil: Številka 683.

Minka pa se še ni mogla popolnoma oživeti v svoj poklic. V tem trenutku ji je baš stopil pred oči krasen mladenič, ki jo je predvečer spremljal na izprehodu po parku. Govoril ji je tako ljubko in oči so se mu lesketale kot biseri. Minka se mu ni predstavila; mladenič pa ji je povedal, da mu je ime Boris in tako sta se dogovorila, da se pojutrišnjem zvečer zopet sestane v parku.

Tako je sanjala srečna Minka in pozabila docela na svoje uradne dolžnosti, ko zahrešči zopet zoperni bas: „Ali spite, gospodična, ali se vam blede; ves teden že kličem številko 683.“

Minka se je prestrašila. Res je, da je nekoliko posanjala, toda predrznost je vzlic temu, buditi jo tako osorno iz sladkih sanj; zato se je namenila suroveža za kazen pustiti še nekoliko čakati in zatopila se je zopet v sladke svoje sanje.

„Pojutrišnjem zvečer toraj“, dejal ji je lepi mladenič, ko ji je poljubljal roko. „Štel bom trenutke do tedaj. Ne pozabite, gospica, mojega imena, zovem se Boris.“ In kako bi ga mogla pozabiti? Odkar ga je prvič videla, ima ga neprenehoma pred očmi in misli neprenehoma samo nanj.

„Vrag vas vzemi, goska neumna! Ali me hočete imeti za norca? Zvezite me vendar s številko 683!“

Tako je zahreščal zopet bas v telefon. Minka se je zganila; kajti razžalil jo je smrtno. „Ovadila vas bom kontrolorju, vi surovež,“ zavrnila ga je jeze se tresoča Minka v uradnem tonu. In mlada telefonistka se je name-

nila na lastno pest poizvedeti, kdo je surovež, ki jo je tako surovo razžalil, da ga izroči zasluženi kazni. V ta namen zvezala je suroveža s številko 683 ter se protipostavno sama zraven obesila da je govoru prisluškovala. Številka 683 je bila neka slaščičarna. Prijetni ženski glas se je odzval. „Tu Franjo — Malči ali si ti?“ — „Tu Malči.“ — „Oprosti golobica, da sinoči nisem prišel k tebi na dogovorjeni sestanek; obiskala me je stara nadležna teta,“ govoril je oni zoperno hreščeči bas. „Nocoj pridem gotovo; jutri večer pa bom zopet navezan na starega krokodila, toda potem bom imel pred njo mir in na razpolaganje bom samo tebi ljuba mačica. Ti ne veš srček, kako hrepenim po tebi?“

Minko je stresnilo. Kako more tak surovež govoriti tako sladko in lju-beznjivo.

„Kako je to, da si me tako kasno poklical“, oglasil se je zopet ženski glas nepoznane Malči. Nesramnež pa se je odzval: „Ker me je bedasta telefonistka pustila tako dolgo čakati! Toda povedal sem svoje temu spaku! Torej na svidenje, zlata moja dušica. Štel bom trenutke do najinega svidenja.“ Potem je še zacmokalo, kakor poljub v telefon in odzvonilo.

Minka je kar besnela jeze. „Lopov bo že še občutil mojo jezo!“ Takoj pokliče številko 683. „Tu telefonska centrala!“ — Tu slaščičarna M.“ — „Prosim, ali bi mi ne hoteli povedati ime tistega gospoda, ki je ravnokar z vami govoril?“ — „Ali, gospodična — jaz — jaz — ne vem njegovega imena. Imenoval se je Franjo!“ „Toda čemu bi pa radi vedeli njegovo ime?“

„Mož me je razžalil in ovaditi hočem suroveža sodnji!“

„Nikar gospodična; ne storite to. Moj ženin je in mi je že davno obljubil zakon. Ako ga bodeste tožili, kaznovali ga bodo in z najinim zakonom ne bo nič! Prosim, odpustite mu!“

Minka je bila usmiljena. Pomislila je nase, kako bi ji bilo pri srcu, ko bi jo Boris, ki ga tako neizrekljivo ljubi, naenkrat zopet zapustil. Sreče ubogi slaščičarki ni hotela kaliti. Skratka, odzvonila je ter pozabila željenje.

Med nočnim odmorom je Minka nekoliko zadremala, a ko je zopet sedla k aparatu, prisedel je k nji bleđi kontrolor. Davno je že vedela, da se kontrolor zanjo zanima, toda brigala se ni za njegove besede, kajti bala se je jezikov svojih kolegij.

Kontrolor ji je dejal: Gospodična Minka, vložena je proti Vam neka pritožba, ker niste takoj klicatelja s poklicano številko 683 zvezali, potem ste protipostavno govoru prisluškovali in naposled sami to številko poklicali ter izpraševali za ime klicatelja. Ali je vse to resnica?“

„Resnica,“ pritrdila je Minka ter zarudela.

„Gospodična; te pritožbe nisem zabeležil, ker bi vam ne napravil rad kakih neprijetnosti.“ In pogledal jo je tako iskreno v oči, da jo je kar pogrelo.

Jutri ste prosti, gospodična; ali bi ne hoteli po sedmi uri priti v ljudski vrt?“

Minka ni odgovorila na to, kajti isti trenutek je zopet pozvonilo in prav je bilo to, kajti nerada bi kontrolorju obstala, da je za jutri že drugemu oddana.

Naslednji večer je Minka hitela v mestni park, kakor sta se z Borisom dogovorila. Boris jo je že pričakoval, poljubil ji roko ter ji tako globoko pogledal v oči, da je sreče zakoprnela.

Izprehajala sta se po senčnatih drevoredih roka v roki in pri tem ji je povedal, da ga je obiskala stara teta, kateri bo moral nekaj dni žrtvovati.

Minka je obledela, ko je čula o „stari teti.“ Kje je že čula o stari teti? Zatisnila je oči ter poslušala sladke njegove besede. Ali je to oni hreščeci bas suroveža, ki jo je pri telefonu tako smrtno žalil. Namenila se je o tem prepričati: „Gospod Boris, danes bi kmalu najin sestanek zamudila. Pomislite, pri telefonu me je telefonistka nečuvno dolgo mudila, ker me ni zvezala s poklicano številko,“ je dejala Minka ter ga opazovala.

„Čudno, tudi meni se je včeraj tako godilo, toda jaz sem tej goski povedal svoje mnenje,“ pripovedoval je Boris svoj dogodek presenečeni Minki.

Minka pa je bila razumna. Ko sta dospela do izhoda parka, vskliknila je nenadoma: „Za božjo voljo: sedem je že ura, hiteti moram, da pridem pravočasno, gospod Boris, ali gospod Franjo. Pozdravite mi Malči v slaščičarni in pa svojo staro teto, ne pozabite pa tudi na telefonsko številko 683.“

In odhitela je v ljudski vrt ter zapustila presenečenega Borisa na cedilu.

Bledi kontrolor se je silno razveselil, ko je zagledal Minko, in ko mu je naposled še obstala, da je že davno bila njena srčna želja, svojemu predstojniku z ljubeznijo vračati naklonjenost, bil je nepopisljivo srečen. Nekoliko tednov po tem večeru pa sta kot srečna ženin in nevesta stopila pred oltar.

Človekoljub.

(Gospa Nosljanka se je prišla k sosеду na vse zgodaj pritoževati čez njegovega psa.)

„Ljubi gospod sosed; vaš pes je vso noč tako silno lajal in tulil, da vso noč nisem mogla spati in sem bila silno razburjena.“

„Ali, gospa Nosljanka, zaradi tega se vam ni treba razburjati; mojemu Flokiju lajanje in tulenje prav nič ne škoduje.“

Le eno solnce svet obseva....

(Zvonimir Mastè.)

Le eno solnce svet obseva,
dajé življenje mu in moč,
a meni samo ena deva
srcé ogreva dan in noč!

Kot solnce v rosi vzhajajoče,
mi vstvarja ona svet krasán,
kako me gladi božajoče
njen glas, pogled in smeh srčan!

Kot solncu slavo svet razgrinja,
da je vsega življenja vir,
tako mi deva je boginja,
v njej našel srečo sem in mir!

Svojo sliko si mi dala....

(Zvonimir Mastè.)

Svojo sliko si mi dala,
s sliko mi ljubezen vžgala,
v srcu noč in dan gorí,
tebe pa nič blizu ni!

Glej, da boš tako mi mila,
da ta plamen boš vgasila,
tebi le podleže žar,
drugi pa nikdar, nikdar!

„SLEPE MIŠI.“

„Slepe miši loviti“ je prav prijetna igra in kot dete sem doživel pri tej igri marsikako zabavno urico. V poznejših letih je to drugače, ta igra se konča navadno s kako sitnostjo. Vzlic temu pa sem nekoč tudi že kot odrasel lovil „slepe miši“ in se pri tem prav dobro zabaval.

To je bilo pa takole:

Lansko poletje sem med dopustom potoval po Tirolskem. Neko jutro sem zapazil pri zajutreku v hotelu, v katerem sem se nastanil, debelo že precej priletno damo z dvema cvetočima deklicama. Zanimati sem se začel za žensko trojico in ji dvoriti in zvečer smo bili že pravi prijatelji.

Ko se podamo k počitku zapazil sem, da moje nove znanke stanujejo na istem hodniku, kot jaz.

Okoli polnoči čul sem naenkrat lahke korake pred mojimi vrati. Hitel sem odpreti vrata in stopil sem na hodnik. Bila je neprodorna tema in zadel sem ob neko prijetno okroglo žensko prikazen. V svoji mladeniški navdušenosti in ognju, objel sem prikazen in jo poljubil. Ni se mi branila, toda prijetni ženski glas mi je zašepetal na uho: „jutri“.

Ne bilo bi dostojno še dalje tiščati v damo: poljubil sem še enkrat topli obrazek ter se vrnil v svojo sobo.

Kake pol ure kasneje sem zopet začul pred vrati pritajene korake. Planil sem s postelje ter hitel pred vrata. Ko sem zadel zopet ob okroglo neznanko ter jo kakor prvič stisnil k sebi in jo poljubil, zašepetala mi je zopet na uho: „jutri“.

Vse to se je ponovilo še tretjič, predno se je začelo daniti. Zatisnil nisem več očesa. Premišljeval sem, katera izmed ljubkih deklic je tavalala po noči pred mojimi vrati ter mi zašepetala tolažilno besedico: „jutri“.

Ko smo okoli osme ure sedli v jedilnici k zajutreku, poskušal sem diskretno priti na sled nočni potovalki. Priletna okrogla gospa se ni počutila posebno dobro, kljub temu pa je bila nenavadno zgovorna. Ko nas med zajutrekom zapusti za trenotek same pa se mi je pritožila starejša hčerka, da hrana v tem hotelu ni dobra, kajti mamica vso noč ni mogla zatisniti očesa in je večkrat morala zapustiti sobo.

Zdaj mi je bilo vse jasno.

„In zaradi tega najbrže že danes odpotujete?“ vprašal sem v zadregi.

„Svetovali sve sicer mamici, naj zapustimo ta hotel, toda mamica ni pri volji in hoče na vsak način še do jutri ostati,“ odgovorila mi je hčerka.

V tem trenutku se je vrnila debelušna dama in tedaj sem zapazil, kako ljubeznjivo me je pogledala in pomenljivo nasmehnila.

V resnici je ostala trojica še v hotelu toda jaz sem jo popihal s prvim vlakom naprej.

Pozna jo.

Kupec: „Kupil bi te le nogavice, toda ne vem, če bodo moji ženi prav!“

Trgovca: „Kakor bi jih ji vlil na nogo. Le zanesite se na mojo presodbo.“

Popustljivost.

„Kaj, Elza, ti se hočeš poročiti s človekom, ki je že šest mesecev sedel?“

„Eh, jaz sedim že osemindvajset let, zato ne smem gledati na vsako malenkost.“

ZVITI GRKI.

„Proketo! Bo li vse zaman? Deset let
Trojo že oblegamo. — Deset let
Žulji delajo se nam krvavi
Misli temne se pode po glavi.“

„Čujte vprašamo bogove naše
Tisoč let preteči zna še
Vendar bomo se zastonj trudili
Če bogovi smrt so naklonili.“

Zdaj povem zakaj so zmagali,
Ker so jim bogovi vsi pomagali.
Četo so poslali Grki vrlo
V gore, da zavpije na vse grlo

„Bo li naša že enkrat fa Troja
Jek jim je odvrnil — — — oja.“
Tak so Grki vprašali bogove
Zmagali, Trojancem kopali grobove.

Zablebetala.

„Toraj oštani zdrava in ne pozabi ostati mi zvesta.“

„Toliko si mi že naročil, da se bojim, da utegnem res na raj pozabiti!“